

Chi Viên

Contents

Chi Viên	1
1. Chương 1: Sơ Kiến	1
2. Chương 2: Gặp	4
3. Chương 3: Chung	7
4. Chương 4: Mộ Tông Lâm	9

Chi Viên

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình đoản văn Trong cuộc sống của cô dường như mọi chuyện đều không theo ý của cô, lấy hôn nhân làm v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-vien>

1. Chương 1: Sơ Kiến

Mấy ngày nay mặt trời chói chang, nóng vô cùng cực.

Vừa mới vào hè, Hương Châu Sinh đã chẳng muốn nhích gì nữa.

Suốt từ sáng tới tối, cô chỉ thích nằm yên trên cái ghế trúc rộng rãi, mấy thanh trúc được đeo giọt sương rơi lại với nhau, vốn được quét một tầng nước sơn, nhưng lớp sơn này đã bong ra từng mảng từ thuở nào, trên bề mặt bị mài cho bóng loáng, lộ ra từng đường vân khô khốc.

Hàm Sương chế giễu cô, nói rằng chỉ có mấy bà già ở quê mới thích nằm cả ngày như thế, cô còn trẻ, tay chân khỏe mạnh, vậy mà cứ nằm ì trên ghế y như kẻ liệt giường.

Hương Châu Sinh chẳng thèm để ý đến cô ta.

Cô ghét nhất là người ta lôi chuyện ở quê ra nói.

Cho dù là đang nói chuyện tốt hay chuyện xấu, chỉ cần người khác mở miệng nhắc đến “ở quê” hoặc là nói đến “con nóc nhà quê”, cô đều cảm thấy người ta là đang xỉa xói cô.

Cô vô cùng ghét cái mảnh đất mà mình đã sinh ra và lớn lên.

Phần lớn các cô gái ở Chi Viên đều có xuất thân không tốt – nếu xuất thân tốt thì đã chẳng bị người nhà bán đến đây để đổi lấy mấy đồng bạc. Nhưng hầu hết các cô đều được mua đến đây từ nhỏ, được nuôi nấng ở Chi Viên, đi theo sư phụ học ca hát, học nhảy múa, chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi đã biết nhìn mặt đoán ý, nhìn thấy đám cậu ấm nhà giàu hoặc mấy ông già ăn mặc sang trọng thì sẽ lập tức đi tới nói mấy câu may mắn, kiếm chút tiền tiêu vặt.

Năm nay Hường Châu Sinh đã mười tám, thế nhưng vẫn chưa học được cái kỹ năng này.

Cô vốn không phải là người Chi Viên, cũng không biết ca hát hay nhảy múa. Cô là trẻ mồ côi, đi theo phục vụ trong gánh hát dưới quê, sau đó chủ gánh hát bị bệnh qua đời, cô mới tới Chi Viên – khác với mấy cô gái kia, cô không ký khế ước lâu dài với Chi Viên, cô là một người tự do.

Cho nên, mỗi lần mấy cô gái kia trêu chọc hành vi thô lỗ tục tằn của cô thì Hường Châu Sinh đều mạnh miệng đáp lại: “Dù sao thì làm nông dân cũng tốt hơn là ở đây cả đời cho đến lúc chết già.”

Thật ra, lời của Hường Châu Sinh cũng không đúng lắm.

Thực tế là chẳng có mấy người chết già ở chỗ này cả, phần lớn đều là vừa được mười bảy, mười tám tuổi thì đã được mấy ông già lắm tiền nhìn trúng, đưa kiệu đến rước về làm vợ bé.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Hường Châu Sinh lập tức cảm thấy bức bối, cô cầm một cây quạt hương bồ to che lên mặt, tiếng ve kêu ra rả bên tai lại càng khiến cô bức hơn.

Cô không muốn đi làm vợ bé nhà người ta.

Lúc mới đặt chân vào Chi Viên, cô đã biết mình thoát không nổi con đường này, nhưng mà cô vẫn cứ không muốn đi – cô cảm thấy làm vợ bé là một chuyện khiến người ta vô cùng xấu hổ, nhưng mà chuyện này cũng có chỗ tốt của nó. Những người có thể cưới vợ bé về nhà thì chắc chắn chẳng thiếu tiền bạc. Một bước lên mây, vàng bạc đầy người, nếu như không xảy ra biến cố lớn gì thì nửa đời sau sẽ không phải lo lắng vất vả nữa.

Còn như cô, vừa muốn làm bà lớn, vừa muốn tìm một người tốt để gả, sao mà vẹn cả đôi đường được chứ.

Vừa mới chớp mắt được một chút thì đã có người tới lắc người cô: “Dậy đi dậy đi, ông chủ nhỏ tìm cô kìa.”

Hường Châu Sinh không kiên nhẫn quay người sang chỗ khác: “Mặc kệ ông chủ Thu ông chủ Đông gì đó đi, để yên cho tôi ngủ.”

Xung quanh yên lặng một lúc, trời mùa hè khô nóng, loáng thoáng có cơn gió lạnh thổi qua, thổi tan luôn cơn buồn ngủ của Hường Châu Sinh. Mở mắt ra, chỉ thấy Thu Khuê ngồi ngay ngắn bên cạnh, trong tay cầm cây quạt hương bồ kia, đang quạt cho cô.

Thấy cô tỉnh dậy, Thu Khuê nói: “Sao không ngủ thêm một lúc nữa?”

Không hề trách móc cô vì đã khiến hắn phải ngồi đợi không công cả một lúc lâu như vậy.

Hường Châu Sinh cầm khăn tay che lên mi mắt: “Ngủ nữa thì tối sẽ không ngủ được.”

Thu Khuê nói phải, lại hỏi cô có muốn ăn trái cây ướp lạnh hay không, chưa đợi cô trả lời đã gọi một cô nhóc tới, đưa một đồng bạc, bảo cô ta nhanh đi mua về đây.

Hoa quả mua về rồi, Hường Châu Sinh chỉ ăn được mấy miếng đã thả xuống.

Vừa ngọt lại vừa lạnh, cô sợ bị đau bụng.

Thu Khuê không giống những người khác, không bắt cô hát, cũng không động tay động chân, chỉ nói chuyện phiếm với cô như một người bạn thân thiết.

Nếu không phải vì hắn đã có vợ thì có lẽ Hường Châu Sinh đã thật sự suy xét đến hắn.

Vừa nghĩ đến đây, Hường Châu Sinh chợt mất hứng. Thu Khuê nhạy cảm nhận ra, nhưng cũng chẳng biết mình đã làm chuyện gì sai đặc tội đến cô, ở lại tới lúc lên đèn thì mới đứng dậy ra về.

Hường Châu Sinh nằm thêm một lát rồi mới trở về phòng.

Vừa đi vào thì liền nhìn thấy Bạch Hoàng và Hàm Sương đang nói chuyện phiếm, cười nghiêng cười ngả, nhưng vừa thấy cô bước qua cửa thì lập tức im bặt.

Hường Châu Sinh cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ, tự mình đi soi gương, gỡ tóc xuống.

Hàm Sương nói: “Ôi chao, chẳng biết là loại gái điểm rẻ mạt nào mà chưa hỏi giá cả ra sao, vừa thấy đàn ông là đã nhào đến rồi.”

Bạch Hoàng tiếp lời: “Cái loại bán hoa quả lợm ve chai ấy mà, chỉ cần trả chút tiền thôi là đã đồng ý giăng chân ra rồi, cũng chẳng biết là thèm khát tới mức nào nữa.”

Hương Châu Sênh nện mạnh cái lược xuống bàn, chậm rãi nói: “Đều muốn bán cả, cần gì nói mấy lời chua loét như vậy. Có giỏi thì các cô đừng có đi câu dẫn đàn ông nữa.”

Nói xong, cô liếc mắt nhìn Bạch Hoàng một cái: “Cũng không biết ai mới là người mà ai cũng có thể làm chồng.”

Lại nhìn sang Hàm Sương: “Còn có người có cho tiền người ta cũng chẳng muốn chơi đấy.”

Bạch Hoàng nghiêm mặt: “Cô nói ai hả?”

“Còn cần tôi phải chỉ mặt điểm tên sao? Hôm nào cũng dùng cái giọng điệu chua loét đó đi nói cạnh nói khoe, đúng là khiến người ta buồn nôn chết đi được.”

Hàm Sương tức đến méo miệng, mấy hôm trước cô ta ham món lợi nhỏ, mua một lọ kem trang điểm giá rẻ, thoa lên rồi da lại bị nám, mấy ngày nay không dám gặp ai.

Hương Châu Sênh không hề yếu thế: “Sao hả? Muốn đánh nhau phải không?”

Nói xong, cô liền xắn tay áo lên.

Hàm Sương lập tức sợ hãi.

Cô ta không thể so được với Hương Châu Sênh, trước kia Hương Châu Sênh đi theo gánh hát vào nam ra bắc, thường xuyên phải mang vác nặng nên sức lực cũng lớn.

Hương Châu Sênh nhìn hai người kia với cái tư thế từ trên cao nhìn xuống, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Mặc dù buổi tối vẫn phải trở về ngủ, nhưng mà trong lòng cô lại rất bức bối, tính toán một chút thấy trong người mình vẫn còn ít tiền lẻ, Hương Châu Sênh quyết định ra ngoài đi dạo một vòng.

Đương nhiên, vì tiết kiệm chút tiền xe nên cô không gọi người, tự mình chậm rãi đi bộ.

Cô cũng không định đi xa, vốn dĩ chỉ muốn đi lòng vòng đâu đó một lát để giải sầu mà thôi, nhưng vừa mới ra khỏi Chi Viên, đi về phía đông chưa được mấy bước thì đã nghe tiếng đàn ông đùa giỡn: “Hay là cô bỏ Lâu tiên sinh, sau này đi theo tôi đi.”

Ngay sau đó là một giọng nói nhu nhược yếu ớt: “Tôi biết Mộ tiên sinh rất có bản lĩnh, nhưng mà tôi...”

Câu nói phía sau bị đè thấp giọng, nghe không rõ lắm, Hương Châu Sênh cũng chẳng có hứng thú, đoán chừng là đang uyển chuyển từ chối người ta rồi.

Nhưng mà giọng nói kia lại rất quen thuộc, là của cô gái nổi tiếng nhất ở Chi Viên, tên là Bạch Phượng. Mặc dù tên không được thanh nhã cho lắm, nhưng mà người thì rất tốt.

– So với Bạch Hoàng thì là một trời một vực.

Nghe nói Bạch Phượng được ông lớn Lâu Thao nhìn trúng, có ý muốn đón về làm vợ bé, đây là một cơ hội tốt, có lẽ bây giờ cô ấy cũng không muốn dính dáng gì tới những người đàn ông khác.

Ánh mắt thoáng nhìn theo bóng dáng thướt tha trong chiếc sườn xám màu bạc kia, Hương Châu Sênh quay đầu, cũng muốn đi luôn.

Nhưng đi chưa được hai bước thì đã bị người ta cản lại.

Ngăn cô lại là một người đàn ông vóc dáng cao lớn, ngoại hình rất được, mặc một bộ tây trang vừa người được là cẩn thận tỉ mỉ, trong tay còn kẹp điều thuốc nhưng không châm lửa. Hắn liếc mắt nhìn Hương Châu Sênh một cái, ánh mắt kia khiến Hương Châu Sênh run lên, quay đầu nhìn ra chỗ khác, giả bộ như đang ngắm bông hoa vừa nở rộ ven đường.

Hắn hỏi: “Có thể mượn cái bật lửa được không?”

Là vị “Mộ tiên sinh” vừa nói chuyện với Bạch Phượng lúc này.

Dù sao thì thời gian Hường Châu Sênh đến Chi Viên cũng chưa lâu, không biết nhiều người, cũng chẳng biết vị Mộ tiên sinh trước mặt mình đây rốt cuộc là vị nào, làm công việc gì, nhưng nhìn hần ăn mặc sang trọng như vậy thì chắc chắn cũng chẳng phải người tầm thường. Vì vậy lúc nói chuyện cô cũng có vẻ khách khí: “Xin lỗi, tôi không hút thuốc lá.”

Mộ tiên sinh cũng chẳng tỏ vẻ gì, chỉ “a” một tiếng, thuận tay cầm điếu thuốc kia vào trong túi áo trước ngực, chỉ một động tác này, trong lòng Hường Châu Sênh đã âm thầm đánh giá hần.

Chẳng qua cũng chỉ là một gã nhà giàu mới nổi chẳng có giáo dục gì.

Hần lại hỏi: “Cô là người ở Chi Viên? Tên là gì?”

“Hường Châu Sênh.”

“Là ba chữ nào?”

“Hường trong phương hướng, châu trong Anh Vũ Châu*, Sênh trong sênh tiêu**.”

* Anh Vũ Châu là một địa danh ở Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc, đã từng xuất hiện trong nhiều bài thơ nổi tiếng như “Hoàng Hạc lâu” (Tô Thức), Anh Vũ Châu (Lý Bạch), Anh Vũ châu tổng Vương Cửu chi Giang Tả (Mạnh Hạo Nhiên),...

** “sênh” có nghĩa là khèn.

Nghe xong lời này, Mộ tiên sinh nhướng mày: “Cô mới tới sao? Thảo nào tôi chưa từng thấy cô – Tên hay lắm.”

Hường Châu Sênh bực mình nghĩ, có thể không hay được sao, đây là nghệ danh mà sư phụ đặt cho cô đấy.

Hai người nhất thời không nói gì nữa.

Hường Châu Sênh cũng không có lòng đi khen hần, nói rõ ràng một tiếng tạm biệt rất khách sáo, sau đó trở về Chi Viên.

Cô vốn tưởng rằng đây chẳng qua chỉ là một cuộc nói chuyện bình thường, nào ngờ hôm sau Mộ tiên sinh kia lại thật sự giống trống khua chiêng mà tới đây.

Lại còn chỉ rõ tên Hường Châu Sênh, yêu cầu cô tiếp khách.

2. Chương 2: Gã

Sáng sớm, Hường Châu Sênh đã bị người ta vội vội vàng vàng kéo từ trong chăn ra, nói là có khách quý chỉ rõ họ tên nói muốn gặp cô.

Cô bị gọi dậy vốn rất bực mình, nhưng mà sao có thể không đi cho được. Cô nghiêm mặt thoa phấn vẽ lông mày, thay một chiếc sườn xám màu tro với họa tiết hoa hồng, vừa ra tới cửa thì đã gặp Hàm Sương và Bạch Hoàng.

Hàm Sương cất giọng chua loét: “A, Hường tiểu thư đậu được cành cao, sắp được làm phượng hoàng rồi đấy nhỉ? Sau này lên đến di Bầy di Tầm gì đó rồi thì đừng quên mấy chị em chúng tôi nhé.”

Hường Châu Sênh vốn đang tức giận vì bị gọi dậy, bây giờ đột nhiên thấy bớt bực hần.

Liếc Hàm Sương một cái: “Nên thế mà.”

Vốn đang định bước ra cửa thì lại thu chân trở về, cô chải lại đầu tóc lần nữa, đeo một đôi hoa tai trân châu, lại nhỏ thêm một giọt nước hoa lên cổ tay, sau đó mới đi về phía tòa nhà bên kia.

Bên kia đã sớm bày bữa đủ thứ đồ đạc, lúc lên lầu, Hường Châu Sênh còn bị vấp một món đồ, dời chân, là một cái tráp gỗ, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Không biết là ai đã vút ra đây.

Hương Châu Sinh không dừng lại, cô đẩy cửa đi vào, bên trong đều là những gương mặt quen thuộc. Ngoài trừ Mộ tiên sinh mà cô gặp hôm qua thì còn có Lâu tiên sinh... Lại nhìn ra sau, Thu Khuê vậy mà cũng ở đây.

Tiếp khách ngoài cô ra thì còn có Bạch Phượng và Bạch Hoàng, chia ra ngồi bên cạnh Lâu tiên sinh và Mộ tiên sinh.

Nhìn tình hình thì chắc hai vị này là chủ rồi.

Vừa thấy cô đi vào cửa, sắc mặt Thu Khuê thay đổi, vẫy vẫy tay với cô, ý bảo cô đi tới.

Hương Châu Sinh nhìn Mộ tiên sinh một cái, hắn đang mỉm cười ăn quả nho do Bạch Phượng đưa tới, dưới đôi mắt đào hoa có một nốt ruồi màu nâu sẫm vô cùng chọc người.

Đôi mắt đào hoa ấy đang nhìn về phía Hương Châu Sinh.

Hương Châu Sinh đổi chủ ý, lập tức nhìn về phía Thu Khuê, cười nói: “Sao bây giờ anh lại tới được đây thế? Không phải là phải ở cùng vị trong nhà anh sao?”

Thu Khuê biết từ trước tới giờ cô vẫn luôn không thích cái sự thật là hắn đã có vợ, bây giờ thấy cô cười như vậy, nhất thời cũng không biết nên tiếp lời thế nào, chỉ cười cười, không nói gì.

Trái lại Mộ tiên sinh đã mở miệng: “Là tôi mời mọc mãi Thu phu nhân mới bằng lòng thả đi đấy.”

Hương Châu Sinh không coi ai ra gì, uống cạn một chén rượu: “Nói như vậy thì ông chủ Thu phải cảm ơn Mộ tiên sinh rồi.”

Về mặt Thu Khuê xấu hổ.

Mặc dù nói là chỉ tên Hương Châu Sinh, nhưng nhìn tình hình này thì cũng không phải là gọi cô đến để hát – cô chỉ biết hát hí khúc, nhưng mấy người ở trước mặt này phần lớn đều tiếp thu nền giáo dục kiểu mới, so với việc nghe hí khúc thì họ còn thích nghe các bài hát ngọt ngào nhẹ nhàng hơn. Giọng hát của Bạch Hoàng không tệ, cô ta có thể hát liên tục ba tiếng đồng hồ, vô cùng xuất sắc.

* hí khúc chỉ chung các loại hình kịch hát được biểu diễn trên sân khấu, thường gặp nhất là kinh kịch

Hương Châu Sinh ngồi ở bên cạnh Thu Khuê, cảm thấy hơi nhàm chán.

Bạch Hoàng cũng biết hôm nay là một cơ hội tốt để bám lấy cảnh cao, cô ta mặc một bộ âu phục bằng ren màu trắng, da cô ta vốn đã trắng sẵn, mặc như vậy lại càng tôn lên làn da đẹp đẽ, trông hết như búp bê.

Nhân lúc những người khác đang nói chuyện phiếm, Thu Khuê vội vàng nói với Hương Châu Sinh: “... Em đợi tôi thêm một thời gian nữa, cho tôi hai năm, tôi nhất định sẽ cưới em về nhà... làm vợ bé.”

Mấy chữ cuối cùng hắn nói cực kỳ nhẹ, dường như chính hắn cũng biết đây là một chuyện khó có thể mở miệng, lập tức vội vàng giải thích: “Tôi và nhà cô ấy còn làm ăn qua lại, nhất thời không có cách nào cắt đứt quan hệ được. Nhưng mà em yên tâm, chờ em về nhà tôi, tôi sẽ mua cho em một chỗ khác rộng rãi hơn để sống, em không cần phải chịu đựng cô ấy, em muốn làm gì cũng được...”

Nói đến đoạn xúc động, hắn vươn tay ra muốn nắm lấy tay Hương Châu Sinh, cô lại tránh đi, nhìn nhìn Thu Khuê, hơi mím môi.

Ánh mắt Thu Khuê trở nên ảm đạm.

Vừa đúng lúc Bạch Phượng đi qua, nghe được lời này, không thấy được sắc mặt của Hương Châu Sinh nhưng thật lòng mừng thay cho cô, chân thành nói: “Chúc mừng Châu Sinh nhé, được nhờ phu quân rồi.”

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để Mộ tiên sinh nghe được, quay mặt sang bên này nhìn nhìn, ngay cả thứ Bạch Hoàng đưa tới tận miệng hắn cũng không ăn.

Hương Châu Sinh nói: “Chúc mừng có hơi sớm rồi – tôi không đồng ý.”

Sắc mặt cô không có gì biến đổi, trái lại Bạch Phượng thì sững sốt mất một lúc, cười cười: “Trách tôi nhanh mồm lại vụng miệng rồi.”

Thu Khuê cúi đầu, nốc thẳng một mồm rượu. Rượu cay nồng tuột xuống cổ họng, vị đắng ngấm vào tận ruột gan.

Nhất thời, bên phía này bỗng dưng tẻ ngắt.

Mộ tiên sinh đẩy tay Bạch Hoàng ra, lập tức đi tới, đến trước mặt Hường Châu Sênh thì dừng lại, cười tỏ vẻ áy náy với Thu Khuê, nói: “Thật xin lỗi ông chủ Thu. Hôm qua Hường cô nương đã đồng ý đi theo tôi rồi –”

Lời vừa dứt, mọi người đều ngây ra.

Hường Châu Sênh nhìn Mộ tiên sinh một cái, thấy vẻ mặt hắn rất chân thành, không giống như đang giả vờ, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại thốt ra: “Đúng vậy, tôi đã đồng ý với anh ấy rồi.”

Sắc mặt Thu Khuê trắng bệch.

Mộ tiên sinh cười tít mắt nhìn cô.

Bữa cơm này không biết đã diễn ra thế nào, sau đó, Hường Châu Sênh liền đi tới bên cạnh Mộ tiên sinh, những người còn lại nói gì đều không lọt vào được tai cô, chỉ cười nói được được được.

Cô không biết bây giờ mình đang làm cái gì, nhưng trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, làm như vậy là đúng.

Mộ tiên sinh rõ ràng là có quyền thế hơn Thu Khuê, cô đi theo hắn đương nhiên là tốt hơn đi theo Thu Khuê – nếu đều là làm vợ bé, vậy thì cũng phải làm vợ bé của người oai hơn.

Tiền bạc và hôn nhân một vợ một chồng, nếu như không thể chọn cả hai, vậy thì cô sẽ chọn cái trước.

– Mặc dù có lẽ lòng dạ của Thu Khuê còn tốt hơn vị Mộ tiên sinh này mấy phần, nhưng cũng chỉ là mấy phần mà thôi.

Sau này, chỉ có tiền bạc mới là lá bùa hộ mệnh duy nhất của cô.

Rốt cuộc Hường Châu Sênh cũng chịu không nổi bầu không khí nặng nề này nữa, rời khỏi bữa tiệc từ sớm.

Lúc xuống cầu thang lại nhìn thấy cái tráp gỗ nhỏ bé kia nằm lẻ loi trên bậc thang, giống như bị người ta vứt bỏ, Hường Châu Sênh khom lưng nhặt lên, đặt vào trong túi xách.

Đêm buông xuống, Mộ tiên sinh thì không tới, nhưng lại có đưa tới một đồng trang sức châu báu, nói là tặng cho Hường Châu Sênh, lại còn mời thợ may tới chuẩn bị may đồ cưới.

Hường Châu Sênh hết hồn.

Ngay cả cô cũng không biết rằng Mộ tiên sinh vẫn còn độc thân.

Mà thái độ của Mộ tiên sinh chính là đang tuyên bố rằng muốn danh chính ngôn thuận cưới cô về nhà, không phải là về làm vợ bé.

Bạch Hoàng lại nói giọng chua loét: “Ai mà ngờ được may mắn đều rơi hết lên người cô, một khối vàng như Mộ tiên sinh mà lại để cho cô nhặt được rồi.”

Hàm Sương cũng thì thào thì thầm với người ta: “Haiz! Rõ ràng Mộ tiên sinh nhìn trúng Bạch Phượng tiểu thư trước, tối hôm đó còn bày tỏ với Bạch Phượng tiểu thư, ai ngờ bị từ chối, sau đó mới rút lui mà tìm người khác...”

“Chẳng lẽ lại giả được?... Chính mồm nói...”

Ầm ầm ỉ ỉ, cũng chẳng lọt vào trong tai Hường Châu Sênh. Cô bị cái bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống đập cho đầu óc choáng váng – cả tiền bạc lẫn vị trí vợ cả, cô đều có rồi. Mặc dù sau này có lẽ hắn sẽ còn tìm những người vợ bé khác về...

Thì cứ mặc kệ đi.

Hướng Châu Sênh cũng rất nghiêm túc, nói gả liền gả, cũng bắt đầu toàn tâm toàn ý chuẩn bị mọi thứ.

Mấy ngày tiếp theo, Mộ tiên sinh không lộ diện, cô cũng chẳng sốt ruột.

Nhờ cái miệng rộng lắm chuyện của Hàm Sương, rốt cuộc cô cũng biết được tên đầy đủ của vị hôn phu này của mình – Mộ Tông Lâm, là con trai bên chi thứ của nhà họ Mộ, con một, cha mẹ mất sớm, tính tình phóng đảng, gia tài bạc triệu, còn chưa kết hôn.

Cô đúng là nhất được cục vàng rồi.

Vào ngày áo cưới được đưa tới, rốt cuộc Mộ tiên sinh cũng xuất hiện.

Hắn đi thẳng vào phòng ngủ của Hướng Châu Sênh, sau khi nhìn quanh một vòng thì tán dương: “Thu dọn thật là sạch sẽ.”

Hướng Châu Sênh rót cho hắn một chén trà: “Không ngờ còn có thể lọt vào mắt Mộ tiên sinh.”

“Sau này đừng gọi tiên sinh nữa, xa lạ quá.”

Hướng Châu Sênh lại bưng bánh tới cho hắn, hai người nói chuyện phiếm hồi lâu, chỉ còn mấy ngày nữa là tới ngày cưới, hai người chuyện trò qua lại, không giống với vợ chồng mà lại giống một đôi bạn già.

Trước khi đi, Mộ tiên sinh đột nhiên hỏi: “Nếu lúc đó người nói ra lời kia là Lâu tiên sinh hoặc Chu tiên sinh, vậy cô cũng sẽ giống như bây giờ, đúng không?”

Hướng Châu Sênh hỏi lại: “Nếu ngày đó bắt gặp anh và Bạch Phương là Hàm Sương hoặc là Bạch Hoàng, vậy anh cũng sẽ giống như bây giờ sao?”

Đôi mắt đào hoa của Mộ tiên sinh không còn cười nữa, sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng lắc đầu: “Không đâu.”

Hắn nói: “Không phải bởi vì người tới hôm đó là em, mà bởi vì tới hôm đó tôi đã nhìn thấy em.”

Hướng Châu Sênh không hiểu lời này của hắn là có ý gì.

Mộ tiên sinh thở dài, xoa xoa tóc cô: “Sau này em sẽ biết thôi.”

3. Chương 3: Chung

Mộ tiên sinh nói “sau này”, chỉ chớp mắt đã năm năm trôi qua.

Hướng Châu Sênh vẫn chưa có thai, không biết là do Mộ tiên sinh hay là do bản thân cô.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của hai người – về phần tình cảm, ngay cả Hướng Châu Sênh cũng không tự nói rõ được.

Mộ tiên sinh đối với cô rất tốt, hai người kết hôn năm năm nhưng còn chưa từng khắc khẩu hay cãi nhau lần nào. Từ sau khi cô vào nhà, Mộ tiên sinh cũng không còn tới Chi Viên nữa. Trái lại thì Hướng Châu Sênh có tới mấy lần, chỉ biết là về sau chuyện của Bạch Phương và Lâu Thao không thành, Lâu Thao lại rước Bạch Hoàng về làm vợ bé thứ mười bốn, Bạch Phương thì không rõ tung tích.

Sau đó nữa, Hàm Sương cũng gả cho người ta, nghe nói đối phương là một thương nhân, từng có một người vợ nhưng đã mất.

Rồi Hướng Châu Sênh cũng không trở về đó nữa.

Lúc kết hôn, Thu Khuê có tặng một món quà, là một chiếc đồng hồ vàng, vừa nhìn đã biết là thứ đồ xa xỉ. Hướng Châu Sênh chê nó thô tục nên vẫn luôn để trong ngăn kéo, chưa từng đeo lần nào.

Thứ cô đeo quanh năm là một chiếc vòng tay phi thúy, độ tinh khiết cao, giống như vũng nước suối trong núi sâu.

Đó là thứ ở bên trong cái tráp gỗ mà cô nhặt được.

Lần đầu tiên Mộ tiên sinh thấy cô đeo cái này thì đã vô cùng kinh hãi, sau khi nghe cô kể về lai lịch của chiếc vòng tay thì nói một câu đầy ý tứ sâu xa: “Nói cho cùng thì những thứ này đúng là có linh tính.”

Hướng Châu Sênh cũng không còn hát hí khúc nữa, cả ngày đều nhàn rỗi. Sau khi kết hôn, cô cũng qua lại với không ít phu nhân, coi như đã bước nửa bàn chân vào cái gọi là xã hội thượng lưu.

Hôm nay Trần phu nhân mời dùng trà, hôm khác Bạch phu nhân lại mở bàn bài... Mua quần áo, mua trang sức, chơi mặt chược đến tê tay dần trở thành một phần cuộc sống của cô.

Nhưng Hướng Châu Sênh lại cảm thấy trống rỗng một cách khó hiểu.

Đó là cảm giác trống rỗng mà bao nhiêu châu báu cũng không lấp đầy được.

Hoặc có lẽ là do con người càng có được nhiều thứ thì sẽ lại càng tham lam – cô bắt đầu nghĩ, nếu như cô và Mộ tiên sinh mà có tình cảm thì thật tốt.

Cho dù cái cọ âm ỉ thì cũng tốt hơn là tương kính như tân như hiện giờ.

Trần phu nhân đặt ống thuốc hút sang một bên, thoải mái thở ra một hơi, giọng điệu hâm mộ: “Mộ phu nhân đúng là tốt số thật đấy, gả cho một người đàn ông tốt như Mộ tiên sinh, chuyện gì cũng chẳng cần lo, chẳng giống như tôi...”

Hướng Châu Sênh chưa bao giờ hút thuốc, mà Mộ tiên sinh cũng chẳng cho cô đụng đến. Nghe xong lời này, cô cười cười, nhấp một ngụm trà, đắng thật.

Nhưng trong bụng lại nổi lên cảm giác buồn nôn, cô cau mày, che miệng đi ra ngoài, nôn mửa không ngừng. Lưu phu nhân vừa tới nhú mày: “Ày da, chắc không phải là có rồi chứ...”

Đúng là có rồi.

Tới bệnh viện kiểm tra xong, Hướng Châu Sênh được Mộ tiên sinh vô cùng cẩn thận đón về nhà.

Kịch không xem nữa, mặt chược cũng không đánh nữa, chỉ ở nhà yên tâm dưỡng thai.

Cô giúp việc ăn nói không biết để ý trước sau, thỉnh thoảng Hướng Châu Sênh cũng nghe được chút tin đồn phong thanh, bảo là Mộ tiên sinh ở bên ngoài vừa mới nuôi thêm một người. Hướng Châu Sênh chỉ nghe vào tai vậy thôi, cũng chẳng để ở trong lòng.

Hắn vẫn về nhà hằng ngày, chỉ là có một hôm, trên áo khoác của hắn nồng nặc mùi nước hoa rẻ tiền.

Hướng Châu Sênh vừa nghĩ được đã lao ra ngoài nôn lấy nôn để.

Mười tháng, bụng Hướng Châu Sênh càng lúc càng lớn, thời gian Mộ tiên sinh về nhà lại càng lúc càng trễ.

Tới ngày dự sinh, bên ngoài đổ mưa lớn, Hướng Châu Sênh đau đến mức sắp ngất đi, suốt cả một buổi tối, cuối cùng đứa bé cũng chào đời.

Là một bé gái, đôi mắt rất giống Mộ tiên sinh, con ngươi trong veo như bầu trời ngày nắng.

Mộ tiên sinh ôm về nhà một bé trai nửa tháng tuổi, người gầy tí xíu, mặt cũng nhăn nhăn nhúm nhúm, Hướng Châu Sênh chẳng nhìn ra được là giống ai.

Mộ tiên sinh nói đây là con trai của Lâu Thao, hắn ta chết lúc ra khơi, vợ lớn vợ bé đều đã tái giá, chỉ để lại một đứa bé như vậy. Em trai hắn ta không chịu nhận, hắn liền ôm về, tên đã nghĩ xong rồi, gọi là Mộ Thứ, sau này sẽ coi như con trai ruột của mình.

Hướng Châu Sênh hỏi mẹ của đứa bé là ai.

Mộ tiên sinh yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng, là Bạch Hoàng.

Hướng Châu Sênh không có phản ứng gì, bảo hắn xem con gái, lại hỏi hắn đã nghĩ ra cái tên nào hay chưa.

Mộ tiên sinh vô cùng cẩn thận đón lấy con bé, giống y như đang nhận một miếng đậu hũ, sợ sẽ bóp nát mất. Trầm ngâm một lúc, hắn nói: “Gọi là Mộ Liễm Chân đi.”

Hương Châu Sinh cảm thấy cái tên này cũng không tồi, liền đồng ý luôn.

Hai người vẫn tương kính như tân mà sống với nhau, Hương Châu Sinh vẫn mỗi ngày nghe hát đánh mặt chược, chỉ khác là bây giờ phải chăm sóc thêm cho hai đứa nhóc nghịch ngợm.

Cô cũng thường xuyên nghĩ tới lời nói khó hiểu trước đây của Mộ tiên sinh, nhưng nghĩ ngược nghĩ xuôi thế nào cũng chẳng hiểu, lại thêm phiền lòng cho nên dứt khoát không thêm nghĩ nữa.

Những lúc yên tĩnh, Hương Châu Sinh cũng thường nhớ lại đoạn đường mình đã đi, mặc dù không phải là oanh oanh liệt liệt gì nhưng cũng bình an yên ổn, vậy cũng coi như là có phúc rồi.

Cho nên cô cũng thấy hài lòng.

4. Chương 4: Mộ Tông Lâm

Lúc Mộ Tông Lâm năm tuổi, mẹ ruột của hắn nhảy từ trên lầu xuống, rơi xuống ngay trước mặt hắn, đôi mắt mở to, ngón tay trên mặt đất hơi động đậy, trong người chảy ra dòng máu đỏ sẫm.

Hôm ấy bà mặc một bộ sườn xám màu nhạt, bị máu nhuộm thành màu lam thẫm, gần giống với màu tím.

Từ ngày đó trở đi, Mộ Tông Lâm rất ghét những màu này.

Mãi cho tới lúc gặp cô.

Trên phương diện làm ăn buôn bán, Mộ Tông Lâm chẳng có tài cán gì, nhưng mà về phần tạo quan hệ với người này người kia thì hắn lại rất rành. Hắn có rất nhiều bạn bè, mỗi lúc rảnh rỗi thì đều tụ tập lại với nhau, nói chuyện uống rượu nghe hát. Có người chủ động yêu thương nhưng nhớ thì hắn cũng sẽ không từ chối.

Chi Viên là do một người anh em tốt của hắn mở ra, người nọ tên là Lục Phong, người ngoài đặt cho hắn ta cái nhả hiệu là “Trúc Thượng Phong”. Hắn ta tính tình phong nhã, thích nhất là ngắm gái đẹp, trong Chi Viên của hắn ta cũng gom góp đủ loại mỹ nhân.

Từ sau khi Lục Phong mở Chi Viên, địa điểm uống rượu của đám người này cũng chuyển thành Chi Viên.

Mộ Tông Lâm gặp chút trục trặc trong việc làm ăn, phải đi vào miền nam một chuyến. Lục Phong đi tiễn hắn tỏ vẻ vô cùng đáng tiếc: “Trong Chi Viên của tôi có một cô nàng mới tới, bất kể là tướng mạo hay là cá tính thì chắc chắn đều hợp khẩu vị của cậu.”

Đây chẳng phải chuyện lớn lao gì nên Mộ Tông Lâm cũng chẳng để trong lòng, cười hỏi cô gái kia tên gì, rồi lại dặn Lục Phong phải chiều cổ cho đàn ông, nói không chừng đến lúc quay về hắn lại nhất kiến chung tình với người ta.

Cô gái kia tên là Hương Châu Sinh.

Tên thật là dễ nghe, lăm lăm trong miệng thôi cũng thấy xuôi tai.

Mộ Tông Lâm vốn tưởng rằng lần này chỉ là chuyện nhỏ, không ngờ tới đó rồi lại phải dây dưa mãi, chuyến này đi một lần lại kéo dài tận hai năm.

Hai năm sau, mấy cô gái hắn biết trong Chi Viên đều đã rời đi, cũng có thêm rất nhiều khuôn mặt mới. Lâu Thao nhìn trúng một người tên là Bạch Phượng, Mộ Tông Lâm cũng nhìn thử, nhưng cảm thấy cũng chỉ thường thường thôi.

Hắn lại có ý hỏi thăm về Hương Châu Sinh.

Đã một thời gian dài như vậy trôi qua rồi mà hắn vẫn còn nhớ cái tên này, lúc trở về, Mộ Tông Lâm còn có ý mua một chiếc vòng tay, định sẽ tặng cho cô.

Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kỳ lạ, chẳng hiểu sao mình lại để tâm tới một người chẳng quen biết gì như vậy.

Mộ Tòng Lâm tự giải thích cho điều này là do hắn thiếu thốn tình cảm, dù sao thì cả một đám xung quanh hắn đều đã thành gia lập nghiệp, ngay cả Lâu Thao cũng đã có con trai rồi, chỉ có mình hắn vẫn thui thủi một mình.

Cũng nên tìm một người làm bạn thôi.

Bây giờ Lục Phong cũng chẳng quản được nổi chuyện trong Chi Viên nữa, nghe hắn nhắc tới Hường Châu Sên thì mặt không khỏi biến sắc.

Hắn ta nói: “Đạo này có một người trẻ tuổi tên là Thu Khuê đối xử với cô ấy rất tốt... Cậu cũng biết, tôi không thích nhất là ép buộc mỹ nhân. Chuyện này vẫn nên thuận theo ý cô ấy đi.”

Mộ Tòng Lâm mỉm cười.

– Nếu trong lòng giai nhân đã có chủ, vậy hắn cũng không nên hoành đao đoạt ái.

Vốn tưởng rằng việc này cứ như thế là xong, nào ngờ vào lúc hắn vừa hạ quyết tâm sẽ quên đi cái tên này, cô lại đột ngột xông vào cuộc đời hắn.

Lục Phong vốn đang ở cùng hắn thì bỗng nghe nói có hai cô gái đang cãi nhau, cãi càng lúc càng hăng, đang muốn lao vào đánh nhau, Lục Phong liền bỏ Mộ Tòng Lâm lại, để mặc cho hắn một mình đi dạo trong vườn, còn mình thì vội vàng chạy đi.

Bất tri bất giác, hắn đã đi tới bên hồ sen, trong hồ đầy hoa sen, trên dãy hành lang dài bên cạnh là một cô gái thanh tú đang nằm.

Cô gái kia ăn mặc sạch sẽ, khuôn mặt cũng sáng sủa, không biết đang làm gì ở đó, hình như là đã ngủ rồi. Mộ Tòng Lâm phóng dăng thành thói, kìm lòng không được muốn đi về phía đó, đột nhiên lại thấy một anh chàng đi tới, dáng người không cao không thấp, vô cùng dịu dàng ngồi vào bên cạnh cô gái ấy.

Vẻ mặt không tự nhiên, giống như một thiếu niên vừa mới rơi vào bể tình.

Mộ Tòng Lâm thấy buồn cười, tìm một chỗ không xa không gần mà ngồi xuống, gió thổi qua hồ cuốn theo hương sen bay tới, khiến cả người hắn vô cùng thoải mái.

Một hồi sau, cô gái kia tỉnh dậy, hai người họ nói chuyện lặt vặt với nhau, Mộ Tòng Lâm nghe được mấy câu, hiểu ra rồi.

Anh chàng này muốn cưới cô gái kia về.

Hắn không quan tâm tới dòng dõi, mấy cô gái trong Chi Viên này phần lớn đều là con nhà lành, lại xinh đẹp, cưới về nhà cũng thích hợp, nhưng mà sợ là những người khác không nghĩ như vậy.

Hắn cảm thấy thế này không được hay cho lắm, đứng dậy định đi thì bỗng nhiên lại nghe thấy anh chàng kia thấp giọng gọi một cái tên quen thuộc.

“Châu Sên.”

Mộ Tòng Lâm đột nhiên dừng chân lại.

Châu Sên? Hường Châu Sên?

Là Hường Châu Sên mà Lục Phong đã từng nhắc tới?

Cuối cùng hắn cũng nhìn được rõ khuôn mặt của Hường Châu Sên, vừa xinh đẹp vừa mang theo vẻ quật cường.

Đợi tới lúc trời tối, anh chàng kia rời đi rồi, Mộ Tòng Lâm nghe được tiếng Hường Châu Sên thở dài, giống như đang chán nản, cũng giống như đang nén giận: “Sao có vợ rồi mà lại vẫn còn tới đây.”

Nét cười trên mặt lúc này đều biến mất sạch.

Cô làm bà làm bầm: “Từ nhỏ tôi đã là một đứa bé nhà quê, lớn lên cũng đi theo gánh hát chạy đông chạy tây, chưa từng được hưởng phúc, vận may cũng chẳng tốt, ở lại Chi Viên này cũng phải nhìn mặt người ta... Chẳng lẽ sau này cũng chỉ có thể đi làm vợ bé, để mặc cho người ta bắt nạt sao?”

Mộ Tòng Lâm giật mình.

Thì ra Thu Khuê kia đã có vợ rồi, chỉ là Lục Phong không nói cho hắn biết.

Mộ Tòng Lâm cũng không nói được thành lời là tại sao mình không muốn nhìn thấy cô buồn chán như vậy. Hắn suy nghĩ một lúc, quyết định tối nay sẽ nói chuyện với Lục Phong, nhanh chóng cưới cô gái này về.

Cái khác thì chưa nói, chỉ là cái dáng vẻ xinh đẹp lạnh lùng này của cô rất hợp ý hắn.

Buổi tối uống rượu nhiều, cả đám nổi hứng đánh cược, Mộ Tòng Lâm thua, bị đám bạn bè xấu đùa giỡn, kẻ say rượu là hắn phải đi “trêu chọc” Bạch Phượng.

Bạch Phượng được Lâu Thao nhìn trúng, cũng có ý rước về, chỉ là hắn ta lo Bạch Phượng tính tình nhu nhược, sợ là gió chiều nào nghiêng chiều nấy, cho nên mới nẩy ra cái chủ ý hôn thiu này, nhờ đám anh em đi dò xét thử.

Khéo thế nào lại mà Mộ Tòng Lâm lại bị chọn trúng.

Mộ Tòng Lâm cũng không có ý kiến gì, tiếng tăm của hắn vốn đã chẳng tốt đẹp, trong nhà chỉ có hắn là con trai độc nhất, có làm ra chuyện phóng đảng hơn thế nữa thì cũng chẳng ai quản đến.

Nào ngờ lại bị cô gái kia bắt gặp.

Mộ Tòng Lâm hoảng sợ đến mức tỉnh luôn cả rượu.

Chẳng quan tâm đến chuyện trêu chọc nữa, Bạch Phượng vừa xoay người rời đi, hắn cũng vội vàng đuổi tới, giả bộ vô ý hỏi cô: “Có thể mượn cái bật lửa được không?”

Cô ngược đời mắt xinh đẹp kia lên nhìn hắn, khách khách khí khí trả lời: “Xin lỗi, tôi không hút thuốc lá.”

Rốt cuộc cũng đã đối mặt với cô, rốt cuộc cũng đã nói chuyện với cô, nhưng cô vừa nói xong câu kia, dây đàn đang căng lên trong đầu Mộ Tòng Lâm cũng đứt ra từng đoạn.

Xong rồi, hắn tự nói với mình, xong đời thật rồi.

Cũng không biết tại sao, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một câu, chính là cô.

Ngày hôm sau hắn bày trận, đã tính toán xong hết thảy rồi, hắn sẽ tuyên bố là hắn muốn cưới cô gái này.

Nào ngờ Bạch Hoàng lại quần lấy hắn, từ trước tới giờ Mộ Tòng Lâm đều không tiện từ chối mỹ nhân, nhưng đúng lúc này thì cô lại đi vào, ánh mắt lướt qua hắn, sau đó đi tới bên cạnh Thu Khuê.

Mộ Tòng Lâm giận đến ngứa răng.

May mà cuối cùng cô cũng gạt đầu đồng ý. Hắn vốn mang theo cái vòng kia, cũng không biết là rơi ở đâu rồi, tới lúc muốn lấy ra đưa cho cô, sờ khắp người mới phát hiện ra không thấy đâu nữa.

Sau này kết hôn rồi, hắn giật mình phát hiện ra, cái vòng vậy mà lại đeo trên tay cô.

Đến lúc đó Mộ Tòng Lâm mới tin rằng, tất cả đều đã được ông trời định sẵn.

Ví dụ như lúc đầu Lục Phong giữ Hường Châu Sinh lại cho hắn, mà bây giờ cô cũng đã gả cho hắn.

Kết hôn được năm năm, rốt cuộc cô cũng đã có thai.

Mộ Tòng Lâm vui mừng muốn chết.

Nhưng cũng đúng thời gian đó thì Lâu Thao gặp chuyện, tất cả con cái của hắn ta đều bị người em trai kia hại chết, chỉ có Bạch Hoàng ôm cái bụng to chạy thoát được, sinh được một đứa con trai xong thì cũng rong huyết mà chết.

Đó là người bạn chơi với hắn từ nhỏ đến lớn, hắn không thể trở mặt mặc kệ.

Cho nên hắn liền ôm đứa bé kia về, cùng nuôi dưỡng với con gái mới chào đời của hắn.

Tên của con gái, hắn đã nghĩ xong từ rất lâu rồi, Liễm Chân. Tình yêu chân thành.

Hắn yêu cô say đắm, chân thành, thật lòng.

* Liễm Chân (- [liǎnzhēn]) gần âm với “luyện chân” (- [liànzhen]), có nghĩa là tình yêu chân thành, thật lòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-vien>